

ویژگی های یهود در قرآن

حجت الاسلام والمسلمین حسن شیرزاد کمانگر*

مقدمه

قرآن که آینه وحی الهی و مرجعی جاودانه برای بشر است، یکی از بهترین ترسیم کنندگان و گزارشگران معرفی چهره های افراد، گروه ها و تاریخ گذشتگان است و زمینه های کلیدی سقوط و صعود آنان را به طور جامع، کوتاه و رسا بیان کرده است. یکی از مباحث مورد اهتمام قرآن در بیان تاریخ گذشتگان و عملکرد آنان، یهود است که مرتب از سوی خداوند به مسلمانان تذکر داده می شود تا از ویژگی ها، سرگذشت ها و واکنش های آنان در برابر آیات، دعوت پیامبران الهی به ویژه در برخورد با پیامبر اسلام ﷺ و مسلمان صدر اسلام، شناخت دقیقی پیدا کنند و هوشیاری لازم را در رفتار با آنان اتخاذ نمایند. در این نوشتار افزون بر بیان ویژگی های یهود از دیدگاه قرآن و روایات، اشاره تطبیقی به احوال و رفتارهای فعلی آنان همراه با بررسی و تحلیل اجمالی انجام شده است.

اقسام یهودیان

برای قضاوت منصفانه درباره یهود، باید گفته شود قرآن یهودیان مدینه را به سه دسته تقسیم کرده است:

۱. بی سوادانی که تصویر روشنی از آداب و سنن دینی یهود ندارند^۱ و توسط احبار و راهبان خود مورد سوء استفاده قرار می گیرند تا از آنان اطاعت کورکورانه کنند^۲ و فقط سخنان آنان را

* پژوهشگر پژوهشگاه علوم و فرهنگ اسلامی.

۱. ر.ک: بقره: ۷۸.

۲. توبه: ۳۱.

تکرار نمایند.^۱

۲. مؤمنانی فهیم و معتقد به یهودیت و تعالیم دین موسی عليه السلام که افرادی خیرخواه و درست‌کار بودند^۲ و در برابر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله کینه^۳ و مخالفتی نداشتند.^۴

۳. دانشمندان نیرنگ‌باز و منفعت‌طلب که بیشترین برخورد پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و مسلمانان با این گروه بود. اینان مذهب را ابزار تجارت و مال‌اندوزی خود قرار داده بودند^۵ و همیشه در برابر رسالت پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله مخالفت می‌کردند و توده‌ها را با استفاده از روش‌های گوناگون بر ضد آن حضرت تحریک می‌نمودند.^۶ امروزه چنین گروهی، پشتیبان فکری و فرهنگی دولت صهیونیسم و اسرائیل فاشیسم هستند.

ویژگی‌های یهود در قرآن

برخی از مهم‌ترین ویژگی‌های یهود عبارت‌اند از:

۱. نژادپرستی

نژادپرستی و تفاخر به یهودیت، از مهم‌ترین ویژگی‌های یهودیان صهیونیسم است که زیربنای کنش‌ها و واکنش‌های آنان در رفتار با غیریهودیان دارند. در منابع آنان به صراحت و فراوان انعکاس یافته است که خود را ملت برگزیده خداوند و ملت‌های دیگر را حیوانات انسان‌نما می‌دانند. بر اساس تعالیم تلمود، یهودیان برترین ملت‌های روی زمین‌اند. در اختلاف‌ها و دعاواها بین یهود و غیریهودی گرچه حق با غیریهودی باشد، باید از یهودی دفاع شود و غیریهودی را به باید با نیرنگ و تزویر به دام افکند.^۷ به تعبیر استاد مطهری دین یهود، دینی است قومی و نژادی، محدود و از یک قوم و نژاد خارج نشده است.^۸ آنان ادعای ابن‌اللهی و خداوندی

۱. بقره: ۱۱۱ - ۱۱۳.

۲. بقره: ۷۰.

۳. آل عمران: ۱۱۰.

۴. آل عمران: ۱۱۳ - ۱۱۵.

۵. توبه: ۳۱ - ۳۴.

۶. علی‌اکبر مؤمنی، بررسی تحلیلی مواجهه قرآن با یهود، ص ۳۶.

۷. پروتکل دانشوران صهیون، ص ۶۰۵ - ۶۰۷ با اقتباس.

۸. مجموعه آثار استاد شهید مطهری، ج ۱۶، ص ۱۷۱.

می‌کنند تا بتوانند سلسله‌ای از امتیازات اجتماعی را به خودشان اختصاص دهند.^۱ آنان می‌گفتند ما فرزندان و دوستان خداییم: «نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ».^۲ ما اولیای خداییم: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ هَادُوا إِنْ زَعَمْتُمْ أَنَّكُمْ أَوْلِيَاءُ لِلَّهِ مِنْ دُونِ النَّاسِ...»^۳ و ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و «اسباط» همگی یهودی بوده‌اند: «أَمْ تَقُولُونَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطَ كَانُوا هُودًا».^۴ همچنین کسانی وارد بهشت می‌شوند که یهودی باشند: «وَقَالُوا لَنْ يَدْخُلَ الْجَنَّةَ إِلَّا مَنْ كَانَ هُودًا».^۵ بنابراین ادعا کردند خداوند در اصل، خانه آخرت را برای ما ساخته است و به مردم دیگر مربوط نیست؛ اگر خدا در آن عالم به هر کسی دیگر چیزی بدهد، از مال ما به او داده است؛ اگر غیر یهودی به بهشت برود، از طفیلی ما و صدقه سر ماست؛^۶ همان‌گونه که خداوند در قرآن اشاره می‌کند: «قُلْ إِنْ كَانَتْ لَكُمْ الدَّارُ الْآخِرَةُ عِنْدَ اللَّهِ خَالِصَةً مِنْ دُونِ النَّاسِ...»^۷

قرآن در برابر اینان استدلال می‌کند که اگر شما در ادعای خودتان راست می‌گویید، پس مرگ را آرزو کنید: «... فَتَمَنُّوا الْمَوْتَ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ، وَ لَنْ يَتَمَنَّوهُ أَبَدًا بِمَا قَدَّمْتُمْ أَيْدِيَهُمْ وَ اللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ»؛^۸ ولی هرگز به دلیل عملکرد ظالمانه خود آرزوی مرگ نمی‌کنند؛ چون آنان حریص‌ترین انسان‌ها به دنیا و دوست‌دار زندگی هزارساله در آن هستند: «وَ لَتَجِدَنَّهُمْ أَحْرَصَ النَّاسِ عَلَى حَيَاةٍ وَ مِنَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا يَوْمَئِذٍ أَحَدُهُمْ لَوْ يَعْمُرُ أَلْفَ سَنَةٍ...»^۹.

نژادپرستی یهود و تعصبات قومی آنان موجب شد با وجود آنکه آنان در عصر رسالت از دیرباز در انتظار بعثت رسول گرامی اسلام صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ بودند و نشانه‌های او را در تورات دیده بودند، در اقدامی عجیب به دلیل آنکه پیامبر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ از قوم یهود نبود، به اسلام کفر ورزیدند و آن حضرت را انکار کردند؛ درحالی که خداوند می‌فرماید: «الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ

۱. همان، ج ۲۷، ص ۲۷۹ - ۲۸۰.

۲. مانده: ۱۸.

۳. جمعه: ۶.

۴. بقره: ۱۴۰.

۵. بقره: ۱۱۱.

۶. مجموعه آثار استاد شهید مطهری، ج ۲۷، ص ۲۸۰ - ۲۷۹.

۷. بقره: ۹۴.

۸. بقره: ۱۴۰؛ جمعه: ۶.

۹. بقره: ۹۴ - ۹۶.

أَبْنَاءَهُمْ...»؛^۱ یعنی آنان پیامبر را همان گونه می شناسند که فرزندان خود را می شناسند.^۲ متأسفانه امروزه هم، روح حاکم بر یهودیان صهیونیسم اشغالگر سرزمین فلسطین در رفتار با فلسطینیان و ملت های دیگر بر اساس نژادپرستی است.

۲. خیانت در امانت

درست کاری و صداقت در گفتار و رفتار با مردم از جستارهای مهم و نقش آفرین در روابط اجتماعی است و هر مقدار از روحیه صداقت کاسته شود، به همان میزان روابط و اعتماد مردم یا یکدیگر در حوزه های امانت سپاری ها، کم رنگ و متزلزل خواهد شد؛ از این رو قرآن خیانت به دیگران را کاری حرام و خیانت به خویشان می داند^۳ و آن را سبب مبعوضیت خداوند بیان کرده است: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَحِبُّ الْخَائِنِينَ».^۴

خداوند می فرماید:

وَمِنَ أَهْلِ الْكِتَابِ ... وَ مِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأَمَّنْهُ بِدِينَارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا
ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيِّينَ سَبِيلٌ وَ يَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ وَ هُمْ
يَعْلَمُونَ:^۵

و در میان اهل کتاب، ... کسانی هستند که اگر یک دینار هم به آنان بسپاری، به تو باز نمی گردانند، مگر تا زمانی که بالای سر آنها ایستاده [و بر آنها مسلط] باشی؛ این به دلیل آن است که می گویند: ما در برابر اُمیین [غیریهود]، مسئول نیستیم. و بر خدا دروغ می بندند، در حالی که می دانند [این سخن دروغ است].^۶

مراد از «مِنْهُمْ مَنْ إِنْ تَأَمَّنْهُ بِدِينَارٍ»، یهودیانی هستند که خود را در برابر امانت غیرهم کیشان

۱. بقره: ۱۴۶. آیه درباره علمای یهود و نصاری است (محمد بن حسن طوسی، التبیان فی تفسیر القرآن، ج ۲، ص ۲۱).

۲. ناصر مکارم شیرازی، تفسیر نمونه، ج ۱، ص ۴۵۹ - ۵۰۰.

۳. انفال: ۲۷. خیانت به خود را می توان از ضمیر مخاطب در «امانتکم» استفاده نمود؛ چون از امانت دیگران، تعبیر امانت به خود شده است.

۴. انفال: ۵۸.

۵. آل عمران: ۷۵.

۶. ناصر مکارم شیرازی، تفسیر نمونه، ج ۲، ص ۶۱۹.

خود مسئول نمی‌دانند.^۱ بی‌شک این منطق از اصل خیانت آنان در امانت، به مراتب بدتر و خطرناک‌تر بود؛ زیرا اگر افراد خائن کار خود را غلط بدانند، دست‌کم مرتکب یک گناه‌اند؛ اما اگر در این کار خود را صاحب حق بدانند، گناه بزرگ‌تری مرتکب شده‌اند.

این آیه نشان می‌دهد آنان برای خود آزادی عمل قائل بودند؛ همان آزادی که امروز هم در اعمال بسیاری از آنان مشاهده می‌شود که هرگونه تعدی و تجاوز به حقوق دیگران را برای خود مجاز می‌دانند. یهودیانی که خود را در تصرف و غصب اموال دیگران مجاز و مأذون می‌دانستند، هیچ منطقی جز منطق زور و سلطه را پذیرا نیستند و نمونه آن را به طور گسترده امروزه در صهیونیست‌ها مشاهده می‌کنیم.

درواقع این گروه از یهود هیچ اصلی جز اصل قدرت را به رسمیت نمی‌شناسند؛ تصویب نامه‌های جهانی، افکار عمومی مردم دنیا و مفاهیمی از قبیل حق و عدالت برای آنها معنا ندارد؛ این حقیقت از مسائل جالبی است که در آیه فوق پیشگویی شده است؛ به همین دلیل مسلمانان برای استیفای حقوق خود از آنان هیچ راهی جز کسب قدرت ندارند.

۳. پیمان‌شکنی

تعهد در برابر خداوند و دیگران درباره اموال، اسرار و قراردادهای، از نشانه‌های شخصیت افراد و آراستگی به اخلاق بشری و خردورزی است و موجب استحکام و گسترش اعتماد و روابط بین همدیگر می‌شود؛ از این‌رو در آیاتی از قرآن وفای به عهد با خداوند «... وَ أَوْفُوا بِعَهْدِي ...»^۲ و با خود و بندگان واجب شده است: «أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَوْفُوا بِالْعُقُودِ ...»^۳. از سوی دیگر در خداوند در آیات فراوان از عهد و میثاق حوزه‌های گوناگون با یهود در جایگاه اهل کتاب و بنی اسرائیل سخن به میان آورده است و بی‌تعهدی و پیمان‌شکنی آنان را یادآور می‌شود؛^۴ از جمله خداوند از آنان درباره خداپرستی موحدانه، احسان به والدین، خویشاوندان، یتیمان، مساکین و گفتار نیکو با مردم، اقامه نماز و پرداخت زکات پیمان گرفته است؛ ولی بیشتر آنان روی‌گردانی و پیمان‌شکنی

۱. عبدالرزاق بن رزق الله رسعنی، رموز الكنوز فی تفسیر الکتاب العزیز، ج ۱، ص ۲۱۸؛ محمد بن جریر طبری، جامع البیان فی تفسیر القرآن، ج ۳، ص ۲۲۶.

۲. بقره: ۲۷ - ۴۰.

۳. مانده: ۱؛ مقصود از «عقود» کلّ عقود و پیمان‌های با خدا و غیر خداست (محمد بن احمد قرطبی، الجامع لأحكام القرآن، ج ۶، ص ۳۳؛ ابوالفتح الحسینی الجرجانی، آیات الأحكام جرجانی، ج ۲، ص ۱۷۲).

۴. مانند بقره: ۲۷، ۶۳، ۹۳؛ آل عمران: ۷۷ - ۱۸۷.

کردند؛^۱ حتی آیاتی از قرآن درباره پیمان شکنی دانشمندان و مراجع دینی و علمی آنان سخن می گوید؛ چون از آنان پیمان گرفته بود تعالیم تورات را برای مردم بیان کنند و کتمان ننمایند؛ ولی آنان پیمان شکنی کردند و برای جلب منافع مادی آن را با اندک درآمدی فروختند.^۲

پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله پس از ورود به مدینه، در پیمان عمومی و خصوصی با سه قبیل بزرگ یهودیان مدینه یعنی بنی قینقاع، بنی نضیر و بنی قریظه کوشید برای امنیت مدینه و مقابله با دشمنان خارجی کارهایی انجام دهد؛ اما هر سه گروه پیمان شکنی کردند.

الف) بنی قریظه با حمایت از مشرکان، تفرقه افکنی میان مسلمانان، همکاری با منافقان، جاسوسی علیه مسلمانان، تحقیر و تمسخر پیامبر و مسلمانان پیمان شکنی کردند.^۳ همچنین در مبارزه و جبهه گیری در قبال رسول خدا صلی الله علیه و آله با دعوت از قریش و به راه انداختن لشکری عظیم، جنگ احزاب را به راه انداختند که شکست خوردند.^۴ قرآن از یهود بنی قریظه به «**من اسفل منکم**» و از قریش و مشرکان به «**إِنْ جَاؤُكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ**» تعبیر می کند^۵ و پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله هم به پیمان شکنی یهود بنی قریظه و همکاری آنان با مشرکان و پیروزی بر آنان خبر داده است.^۶

ب) قرآن در آیاتی از پیمان شکنی یهود بنی نضیر با پیامبر صلی الله علیه و آله در پیمان صلح و عدم تعرض آنان سخن گفته است و می فرماید: «او کسی است که کافران اهل کتاب را در اولین برخورد [با مسلمانان] از خانه هایشان بیرون راند، گمان نمی کردید آنها خارج شوند و خودشان نیز گمان می کردند که دژهای محکم شان آنها را از عذاب الهی مانع می شود...».^۷ آنان قصد توطئه و

۱. بقره: ۸۳.

۲. آل عمران: ۱۸۷.

۳. علی اکبر مؤمنی، تحلیل مواجهه قرآن با یهود، ص ۱۵۱ - ۱۵۲.

۴. سیدجعفر عارف کشفی، رسول خدا و یهود، ص ۴۶۳ - ۴۶۴.

۵. احزاب: ۹ - ۱۱؛ آیه درباره جنگ احزاب و یهود بنی قریظه است (علی بن ابراهیم قمی، تفسیر القمی، ج ۲، ص ۱۷۶ - ۱۸۸؛ ابوالحسن مقاتل بن سلیمان بن بشیر الأزدی البلخی، تفسیر مقاتل بن سلیمان، ج ۳، ص ۴۷۶ - ۴۷۷). آیات ۲۷ - ۲۶ آن هم درباره یهودیان بنی قریظه است (محمد بن حسن طوسی، التبیان، ج ۸، ص ۳۳۳).

۶. «و قد کان رسول الله ص أخبر أصحابه أن العرب تتحزب علی...» (محمدباقر مجلسی، بحارالانوار، ج ۲۰، ص ۲۲۹ - ۲۳۱).

۷. حشر: ۲ - ؛ درباره یهود بنی نضیر است (محمود بن عمر زمخشری، الکشاف، ج ۴، ص ۴۹۸ - ۴۹۹؛ ناصر مکارم شیرازی، تفسیر نمونه، ج ۲۳، ص ۴۸۳).

کشتن پیامبر اکرم صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ را داشتند^۱ و بعد از شکست از منطقه مسکونی و از مدینه بیرون رانده شدند.^۲

ج) سومین گروه پیمان شکن یهود، قبیله بنی قینقاع هستند که از یهودیان دیگر شجاع‌تر بودند^۳ و تمکن مالی بیشتری داشتند و نیز نافرمان‌تر از دیگر یهودیان بودند.^۴ آنان اولین گروه از یهودیان بودند که پیمان خود با پیامبر را نقض کردند. زمانی که پیامبر در غزوة بدر پیروز شد و به مدینه بازگشت، آنان سرکشی کردند و پیمانی را که میان ایشان و رسول خدا بسته بودند شکستند؛ ولی پیامبر در جمع آنان حاضر شد و فرمود: ای گروه یهود، به خدا سوگند می‌دانید که من رسول خدایم؛ پس اسلام بیاورید پیش از آنکه خداوند بلایی را که بر قریش نازل کرد، بر شما نازل فرماید. آنها در پاسخ گفتند: ای محمد، پیروزی بر قریش تو را مغرور نکند، تو با گروهی نادان جنگیده‌ای و آنها را شکست داده‌ای، در صورتی که ما مرد جنگ و مبارزه‌ایم و اگر با ما بجنگی، خواهی دانست که تا کنون با کسانی همانند ما نجنگیده‌ای. آنان با پیامبر اعلان جنگ کردند و در دژهای خود جای گرفتند. پیامبر به سوی آنان حرکت و فرمان محاصره داد و آنان شکست خوردند و بعد از مدینه رانده شدند.^۵ آیه «وَإِمَّا تَخَافَنَّ مِنْ قَوْمٍ خِيَانَةً فَانْبِذْ إِلَيْهِمْ عَلَى سَوَاءٍ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْخَائِنِينَ»^۶ ناظر بر پیمان شکنی آنان است.

۴. سخت‌ترین دشمن

بر اساس تعالیم قرآن و گواهی تاریخ، یکی از گروه‌های دارای بغض و کینه بزرگ در برابر مسلمانان^۷ و سرسخت‌ترین دشمنان اسلام، قوم یهود بوده‌اند؛ همان‌طور که خداوند در برخی از آیات می‌فرماید: «لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ آمَنُوا الْيَهُودُ...»^۸.

۱. محمد بن عمر واقدی، کتاب المغازی، ج ۱، ص ۳۶۵.

۲. محمد بن جریر طبری، تاریخ الطبری، ج ۲، ص ۲۲۶.

۳. محمد بن سعد، الطبقات الکبری، ج ۲، ص ۲۱.

۴. محمد سید طنطاوی، بنو اسرائیل فی القرآن والسنة، ص ۲۵۷.

۵. محمد بن عمر واقدی، المغازی، ج ۱، ص ۱۷۶ - ص ۱۷۷.

۶. انفال: ۵۸؛ واقدی معتقد است آیه درباره بنی قینقاع است (محمد بن حسن طوسی، التبیان فی تفسیر القرآن، ج ۵، ص ۱۴۶).

۷. آل عمران: ۱۱۸ - ۱۲۰.

۸. مائده: ۸۲.

خداوند در آیاتی از آنان سخنانی به میان آورده است که می‌تواند برخاسته از همان روحیه دشمنی سرسخت آنان باشد؛ از جمله:

- استهزای آیات قرآن: «وَقَدْ نَزَّلَ عَلَيْكُمْ فِي الْكِتَابِ أَنْ إِذَا سَمِعْتُمْ آيَاتِ اللَّهِ يُكْفَرُ بِهَا وَيُسْتَهْزَأُ بِهَا»^۱.

- استهزای پیامبر اعظم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَقُولُوا رَاعِنَا وَقُولُوا انظُرْنَا وَاسْمَعُوا»^۲.
- اغواگری و گمراه کردن مؤمنان: «أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ أُوتُوا نَصِيبًا مِنَ الْكِتَابِ يَشْتُرُونَ الضَّلَاةَ وَيُرِيدُونَ أَنْ تَضِلُّوا السَّبِيلَ»^۳.

- توطئه علیه جامعه ایمانی برای بازگرداندن مسلمانان از ایمان: «وَقَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمِنُوا بِالَّذِي أُنزِلَ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَجْهَ النَّهَارِ وَكُفُّوا آخِرَهُ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ»^۴.

- جاسوسی علیه مسلمانان: «وَمِنَ الَّذِينَ هَادُوا سَمَاعُونَ لِلْكَذِبِ سَمَاعُونَ لِقَوْمٍ آخِرِينَ»^۵.
- شایعه‌پراکنی در جامعه مدینه: «لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ»^۶.

- انتقام‌گیری از مسلمانان، به دلیل ایمان به خدا و تمام کتاب‌ها و تعالیم آسمانی: «قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ هَلْ تَنْقُمُونَ مِنَّا إِلَّا أَنْ آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلُ»^۷.

آیا چنین کارهایی نمی‌تواند از روحیه دشمنی و کینه‌ورزی آنان به اسلام، پیامبر اکرم صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ و مسلمانان بوده باشد؟

۱. نساء: ۱۴۰؛ درباره یهودیان استهزاگر آیات الهی است (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان، ج ۳ - ۴، ص ۱۹۴).

۲. بقره: ۱۰۴؛ کاربرد کلمه «راعنا» در زبان عبری نزد یهودیان استهزای پیامبر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بوده است (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان، ج ۱ - ۲، ص ۳۴۳).

۳. نساء: ۴۴؛ با توجه به سیاق آیات، مصداق بارز آیه، یهود است.

۴. آل عمران: ۷۲؛ برداشت با توجه به شأن نزول آیه است (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان، ج ۱ - ۲، ص ۷۷۳).

۵. مانند: ۴۱؛ منظور از «سماعون»، یهود و منافقان و مقصود از «لقوم آخرین» یهودیان خیبر است (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان، ج ۳ - ۴، ص ۳۰۱).

۶. احزاب: ۶۰؛ مقصود از «مرجفون» در آیه، یهود دانسته شده است (محمدطاهر ابن‌عاشور، تفسیر التحرير والتنویر، ج ۱۱، ص ۲۲، ص ۱۰۸).

۷. مانند: ۵۹؛ درباره جمعی از یهودیان است (واحدی نیشابوری، اسباب النزول، ص ۲۰۳).

امروزه هم با روش‌های نو و آمیخته با تکنیک‌های پیشرفته رسانه‌ای و ... از هر تلاشی دریغ نمی‌ورزند. صهیونیست‌ها برای تثبیت خود بیش از هر چیزی بر روی رسانه‌ها و ابزارهای تبلیغاتی حساب باز کرده‌اند. به گفته گارودی «صهیونیست‌ها بی‌آنکه در جهان ما ریشه و اصالتی داشته باشند، توانسته‌اند به مدد پول، قدرت سیاسی و ابزار رسانه‌ای سلطه خود را بر کانون‌های قدرت در اروپا و آمریکا بگسترانند».^۱ چون آنان می‌دانند بدون تغییر در باورهای فرهنگی، ملی و معنوی دیگر جوامع، امکان دستیابی به اهداف خود را ندارند، در تکاپوی تغییر باورها و ارزش‌های انسانی، تخریب اعتقادات مذهبی ملت‌ها با اشاعه ضد ارزش‌ها، ترویج مفاسد اخلاقی، خشونت و پول‌پرستی برآمدند.^۲ ولی به اراده خداوند، ناکام خواهند بود؛ چنان‌که یهود بنی‌نصیر را شکست داد و از خانه‌هایشان بیرون و آواره نمود.^۳

۵. بی‌رحمی

یکی از ویژگی‌های بارز یهودیان، بی‌رحمی و قساوت قلب آنان است. خداوند درباره بی‌رحمی و رفتار خشونت‌آمیز یهودیان سخنانی گفته است.

قرآن از بی‌رحمی یهود در برابر پیامبران با کشتن و اسیرکردن آنان به دلیل روحیه نافرمانی و تجاوزگری‌شان خبر داده است.^۴ حتی آنان در برابر هم‌کیشان خود هم بی‌رحم هستند و دشمنی و کینه‌توزی با همدیگر دارند^۵ و دنیاطلبی آنان سبب بروز درگیری‌های خونین میان خود برای شکست یکدیگر و آواره کردن بیان شده است.^۶ آنان در کشتن آمران به عدالت هیچ ترحمی ندارند.^۷ همچنین در برابر مسلمانان در صدد انتقام هستند.^۸ آیات زیادی در قرآن اشاره می‌کند که

۱. علیخانی [بی‌نا]، سایت باشگاه اندیشه، ۱۳۸۴.

۲. جان‌جی می‌یرشایمر، گروه فشار اسرائیل و سیاست آمریکا، ج ۱، ص ۲۰۹.

۳. حشر: ۲.

۴. بقره: ۶۱ و ۸۳ و ۸۵ - ۸۷ و ۹۱؛ آل‌عمران: ۲۱، ۱۱۲، ۱۸۱ - ۱۸۳.

۵. مائده: ۶۴.

۶. بقره: ۸۵ - ۸۶.

۷. آل‌عمران: ۲۱.

۸. مائده: ۵۹.

یهودیان به دلیل بی‌تعهدی‌ها و بی‌رحمی‌ها، مورد خشم^۱ و لعنت الهی^۲ قرار گرفتند. گوستاو لوبون فرانسوی می‌گوید: یهودیان دارای هیچ تمدنی نیستند و هنوز در مرحله امت‌ها و انسان‌های‌های وحشی هستند و از لحاظ اثرگذاری در تاریخ تمدن صفرند.^۳ برای خلاصه‌کردن صفات یهود در چند کلمه، باید بگوییم: یهود مانند انسان‌هایی هستند که تازه از جنگل وارد شهر شده و همیشه از صفات انسانی بی‌بهره بوده‌اند؛ چراکه همچون پست‌ترین مردم روی زمین زندگی می‌کنند و همیشه مردمی سفاک و وحشی هستند و در کشتن افراد و در رفتار وحشیان آنان در ملاحظه جنس و سن ترحمی وجود ندارد و آتش‌زدن و آوارگی از لوازم سفاکی آنان است.^۴ نمونه بارز آن این موارد است:

در سحرگاه نهم آوریل ۱۹۴۸ نیروهای اسرائیلی با یورش به روستای دیر یاسین، ده‌ها زن و مرد و کودک را افزون بر قتل، قطعه‌قطعه و مثله کردند و آنان را در چاه دهکده افکندند. در سال ۱۹۵۳ با حمله به دهکده قبیله، ۶۶ نفر را کشتند، ۷۵ نفر را مجروح و ۴۵ خانه را منهدم نمودند.

در سال ۱۹۵۶ با حمله به غزه به خانه‌های شهر خان یونس ۲۷۵ نفر را کشتند؛ در همین سال در کفر قاسم قتل عام نمودند.

در سال ۱۹۷۶ در تل زعتر ۲۰۰۰ نفر را کشتند و در اردوگاه صبرا و شاتیلا قتل عام نمودند.^۵ این آمار نشان می‌دهد یهودیان صهیونیسم بویی از انسانیت نبرده‌اند و ذره‌ای از رحم و مروت برخوردار نیستند و از زمان اشغال فلسطین تا کنون از هرگونه رفتار وحشیانه، قتل و غارت،

۱. بقره: ۸۸ - ۹۰؛ مربوط به یهود است (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان، ج ۱-۲، ص ۳۱۴)؛ مائده: ۶۰، ۸۰؛ مقصود از «تری کثیراً» یهود است (وهبه زحیلی، التفسیر المنیر، ج ۶، ص ۲۷۸)؛ مجادله: ۱۴؛ مراد از «قوماً» یهود است (فضل بن حسن طبرسی، جامع البیان، ج ۱۴، جزء ۲۸، ص ۳۰)؛ ممتحنه: ۱۳؛ مقصود از «قوماً» قوم یهود است (محمود بن عمر زمخشری، الکشاف، ج ۴، ص ۵۲۱).

۲. نساء: ۴۶، ۵۱ و ۵۲؛ شأن نزول آیه، عده‌ای از یهودیان است (عبدالرحمان بن جوزی، زاد المسیر، ج ۱، ص ۴۱۹)؛ مائده: ۱۳، ۶۰ و ۶۴؛ مقصود آیه، یهودیان است (فضل بن حسن طبرسی، مجمع البیان، ج ۳-۴، ص ۲۶۸)؛ مقصود از «ملعونین»، یهودند (محمود بن عمر زمخشری، الکشاف، ج ۱، ص ۶۶۶).

۳. گوستاو لوبون، الیهود فی تاریخ الحضارات الاولى، ص ۱۱ و ۱۹.

۴. ر.ک به: همان، ص ۴، ۵ و ۵۲.

۵. غازی خورشید، تروریسم صهیونیستی در فلسطین اشغال‌شده، ص ۲۴۶ - ۲۴۸.

آتش‌زدن و ترور با مردم فلسطین دریغ نورزیدند.^۱
امروزه هم مشاهده می‌شود آنان رفتار بی‌رحمانه و وحشیانه خود را به اوج رسانده‌اند و متأسفانه کشورهای مدعی حقوق بشر هم پشتیبانی و دفاع همه‌جانبه از آنان می‌کنند. با مطالبی که از ویژگی یهودیان بیان شد، دولت‌های اسلامی و ملت‌های مسلمان در برابر آنان که غاصبانه فلسطین را اشغال کردند و سالیان متمادی وحشی‌ترین رفتارها را با ساکنان آن دیار داشتند و دارند، چه اقداماتی باید انجام دهند؟

باید یادآور شد بر اساس آموزه‌های قرآن، روابط دوستانه و صمیمانه با دولت یهودی صهیونیسم، مورد نهی خداوند قرار گرفته است و حرام شده است (آل عمران: ۱۱۸؛ ۲ مائده: ۵۱؛ ممتحنه: ۱۳) و چنین روابطی با آنان عملی ناپسند شمرده شد و عذاب سخت الهی را در پی خواهد داشت (مجادله: ۱۴ و ۱۵)؛^۳ بنابراین بابت دفاع از مظلوم، باید از فلسطینیان مظلوم از هر نوع کمکی دریغ نورزند و از هرگونه حمایت به دولت غاصب صهیونیسم در گفتار و عمل خودداری گردد؛ همان‌طور که جمهوری اسلامی ایران بیش از چهار دهه، هیچ‌گونه روابطی با دولت غاصب اسرائیل ندارد و همیشه دیگران را از ارتباط برحذر داشته است.

امام خمینی علیه السلام بعد از پیروزی انقلاب اسلامی افزون بر یادآوری حمایت‌های مختلف به فلسطینیان، جمعه پایانی هر ماه مبارک رمضان را روز قدس قرار دادند تا همه مسلمانان هوشیارانه از اسرائیل غاصب اظهار برائت بجویند و فلسطینیان را حمایت کنند؛ مقام معظم رهبری دامت برکاته هم همان راه و مواضع امام امت را ادامه می‌دهند.

کتاب‌نامه

۱. اینگرامز، دورین، بذر توطئه: گزیده اسناد محرمانه وزارت خارجه انگلیس (از اعلامیه بالفور تا قیمومیت انگلیس بر سرزمین فلسطین)، ترجمه: حسین ابوترابیان، چ سوم، تهران: موسسه اطلاعات، ۱۳۷۴ ش.
۲. بلخی، مقاتل بن سلیمان، تفسیر مقاتل بن سلیمان، تحقیق: عبدالله محمود شحاته، بیروت: دار احیاء التراث، ۱۴۲۳ ق.

۱. همان؛ برای کسب اطلاعات به ص ۲۴۹ - ۲۸۷ و ص ۲۹۳ - ۳۸۹ مراجعه شود.

۲. شأن نزول آیه، دوستی برخی مؤمنان با یهود است (محمد بن جریر طبری، جامع البیان، ج ۳، جزء ۴، ص ۸۱).

۳. مقصود از «قوماً...» یهود است (محمود بن عمر زمخشری، الکشاف، ج ۴، ص ۴۹۵ و ۵۲۱).

۳. بوری، ایوانف، صهیونیسم، ترجمه: ابراهیم یونسی، چ سوم، تهران: امیرکبیر، ۱۳۵۶ ش.
۴. جرجانی، ابوالفتح بن مخدوم، تفسیر شاهی یا آیات الأحکام، تهران: نوید، ۱۳۶۲ ش.
۵. خزایی، سمیه، بن‌مایه‌های تاریخی صهیونیسم، چ دوم، قم: بوستان کتاب، ۱۳۸۹ ش.
۶. خورشید، غازی، تروریسم صهیونیستی در فلسطین اشغال‌شده، ترجمه: حمید احمدی، تهران: امیرکبیر، ۱۳۶۳ ش.
۷. رسعنی، عبدالرزاق بن رزق‌الله، رموز الكنوز فی تفسیر الکتاب العزیز، محقق: ابن‌دهیش، مکه: مکتبة الأسدی، ۱۴۲۹ ق.
۸. زمخشری، محمود بن عمر، الکشاف عن حقائق غوامض التنزیل، چ سوم، بیروت: دار الکتاب العربی، ۱۴۰۷ ق.
۹. سمرقندی، نصر بن محمد، تفسیر، بیروت: دار الفکر، ۱۴۱۶ ق.
۱۰. طبری، محمد بن جریر، جامع البیان فی تفسیر القرآن، بیروت: دار المعرفة، ۱۴۱۲ ق.
۱۱. طوسی، محمد بن حسن، التبیان فی تفسیر القرآن، مصحح: احمد حبیب عاملی، بیروت: دار احیاء التراث العربی، [بی‌تا].
۱۲. عارف کشفی، سیدجعفر، رسول خدا و یهود، قم: الهادی، ۱۳۸۹ ش.
۱۳. قرطبی، محمد بن احمد، الجامع لأحکام القرآن، تهران: ناصر خسرو، ۱۳۶۴ ش.
۱۴. قمی، علی بن ابراهیم، تفسیر القمی، چ سوم، قم: دار الکتاب، ۱۳۶۳ ش.
۱۵. کفاش، حامد و دیگران، دایرة المعارف مصور تاریخ فلسطین، تهران: سایان، ۱۳۹۲ ش.
۱۶. لوبون، گوستاو (یاتاویاتان)، اليهود فی تاریخ الحضارات الاولی، مترجم: عادل زعیتیر، قاهره: شرکت نوابغ الفکر، ۱۴۲۹ ق.
۱۷. مرکز فرهنگ و معارف قرآن، دائرة المعارف قرآن کریم، چ دوم، قم: بوستان کتاب، ۱۳۸۹ ش.
۱۸. مکارم شیرازی، ناصر و دیگران، تفسیر نمونه، چ دهم، تهران: دار الکتب الإسلامیة، ۱۳۷۱ ش.
۱۹. می‌یرشایمر، جان‌جی، گروه فشار اسرائیل و سیاست آمریکا، مترجم: رضا کامشاد، تهران: فرزانه، ۱۳۸۹ ش.
۲۰. هاشمی رفسنجانی، اکبر و برخی از محققان مرکز فرهنگ و معارف قرآن، فرهنگ قرآن، قم: بوستان کتاب، ۱۳۸۴ ش.